

PUȚURI CRĂPATE

Să ne rugăm.

Doamne, noi credem în Fiul lui Dumnezeu și știm că prin El primim Viața veșnică. În după-amiaza aceasta ne-am adunat pentru un alt serviciu, încrezători că ne vei spune din nou ceva. Noi credem, Doamne, și Te așteptăm, deoarece ai spus că „*cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, și zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc; umblă, și nu ostenesc.*” (Isaia 40.31), de aceea, Te rugăm, Dumnezeule, să ne dai în seara aceasta, în timp ce așteptăm, acea putere înălțătoare.

Îți mulțumim pentru oamenii aceștia și pentru ceea ce înseamnă ei pentru Tine și pentru mine, fiindcă ei sunt nestematele Tale. În seara aceasta, Te rog să Te descoperi în mijlocul lor și să le dai ceea ce au nevoie. Dacă în mijlocul nostru sunt bolnavi, să fie vindecați; dacă în mintea cuiva este vreo îndoială, clarifică Tu toate lucrurile, Doamne, și dăruiește-ne prezența și binecuvântările Tale, pentru că avem mare nevoie de ele. Tu ești toată bogăția noastră și suntem conștienți că fără Tine nu putem face nimic.

Te rugăm să primești mulțumirile noastre pentru tot ceea ce ai făcut, fiindcă așteptăm binecuvântările Tale în Numele Domnului Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați.

În seara aceasta este plăcut pentru că este mai răcoare decât duminica trecută când a fost foarte cald. Le suntem mulțumitori fraților care au muncit din greu ca să rezolve această problemă. Îi cunosc pe doi sau trei dintre ei: este vorba de fratele Mike Egan care stă acolo în spate, de fratele Sothman, fratele Roy Roberson și de fratele Wood.

Dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare dimineața, aș vrea să țin un serviciu

de vindecare în care ne vom ruga pentru bolnavi. Azi dimineață am observat că s-au adunat o mulțime de batiste, așa că m-am rugat peste ele. Da, în timpul cât voi ați cântat și v-ați rugat, eu m-am rugat peste acele batiste, dar văd că avem și în seara aceasta.

Noi credem că Dumnezeu este Cel care-i vindecă pe bolnavi. Printre noi sunt deja foarte multe mărturii în direcția aceasta și asta nu numai în locul acesta, ci în întreaga lume; iar noi suntem foarte recunoscători pentru aceasta.

M-am gândit că duminica viitoare să ținem un serviciu de vindecare pentru că voi fi plecat pentru un timp. Până acum am înaintat doar în învățătura Cuvântului, dar acum aș vrea să ne rugăm și pentru bolnavi și credem că Dumnezeu ne va da un timp minunat.

Mulți dintre voi vor pleca în seara aceasta și trebuie să conducă multe mile. Astăzi la prânz am fost la cofetăria „Mistrețul albastru” și acolo am vorbit cu câțiva oameni. Erau o mulțime de oameni minunați pe care nu i-am mai văzut niciodată, dar care veneau aici pentru a participa la aceste adunări. Sunt foarte bucuroși pentru că am atât de mulți prieteni și vreau să vă mulțumesc tuturor. Unii dintre ei au cules mure și ne-au adus și nouă, iar cineva ne-a adus chiar o găleată cu sirop. Voi nu știți ce înseamnă aceasta pentru mine.

În altă dimineață, am întâlnit acolo un frate foarte necăjit și sărac, care era foarte rău îmbrăcat. Când l-am văzut, am vrut să merg să-i cumpăr niște haine și aproape că m-am împiedecat de o găleată cu mure, care era așezată acolo, așa că l-am întrebat pe fratele acela: „Tu ai adus murea?” „Nu,” a răspuns el, „nu eu am adus-o. Când am venit era deja aici.”

Fusese adusă de bunul meu frate Ruddell și vreau să știți că apreciez foarte mult aceste gesturi.

Cu câteva minute în urmă, Billy Paul mi-a povestit despre ceea ce ați făcut pentru mine. Vă mulțumesc pentru aceasta, dar aș fi vrut să nu fi făcut așa ceva. Apreciez mult eforturile voastre, dar nu era necesar. Știu însă că Domnul vă va răsplăti, pentru că Biblia spune:

„...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25.40).

Eu v-am vorbit foarte clar Mesajul. S-ar putea ca unii oameni să se gândească că eu cred că Isus poate să vină în dimineața aceasta sau deseară. Eu cred că El va veni, însă nu pot spune când anume. El poate veni săptămâna viitoare, anul viitor sau s-ar putea să mai fie zece ani până atunci. Eu nu știu când vine El, dar există un lucru pe care aș vrea să-l purtați tot timpul în inimă și anume: că voi trebuie să fiți pregătiți în fiecare clipă și în fiecare ceas. Înțelegeți? Să nu uitați că dacă nu vine astăzi, El poate veni mâine. Deci, să nu uitați nici o clipă că El vine.

Eu nu știu când voi fi chemat să părăsesc acest pământ și nu este nimeni care să știe aceasta, pentru că nici un om nu știe când vine El. Ba mai mult, nici chiar El însuși nu știe aceasta. Voi știți că Isus a zis: *„Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”* (Marcu 13.32).

Aceasta este ziua în care Dumnezeu Îl trimite din nou, iar noi așteptăm venirea lui. Dacă nu va veni în generația mea, poate va veni în următoarea, iar dacă nu va veni nici atunci, va veni în următoarea. În ceea ce mă privește, părerea mea este că a mai rămas foarte puțin timp. Pentru mine, acest eveniment ar putea avea loc în fiecare clipă: Eu nu mă refer la venirea în care cerurile și pământul vor fi schimbate, ci la răpire.

Vedeți, El vine de trei ori și de fiecare dată poartă un alt Nume de Fiu:

-Fiul omului;

-Fiul lui Dumnezeu;

-Fiul lui David.

El a venit și S-a descoperit în trei timpuri diferite ca: Tată, Fiu și Duh Sfânt. Dar vedeți, în toate timpurile a fost același Hristos, același Dumnezeu.

Apoi, în timpul harului, El aduce Biserica la desăvârșire tot în trei etape:

-neprihănire;

-sfințire;

-botez cu Duhul Sfânt.

Dumnezeu Se descoperă deplin în numărul „3”. Astfel,

El a venit mai întâi să Își răscumpere Mireasa; a doua oară vine s-o ia din această lume și s-o răpească, iar a treia oară vine cu Mireasa Sa, ca Împărat și Împărăteasă, aceasta fiind venirea pe care o așteaptă mulți. Dar vedeți, când vine a doua oară, pentru răpire, nu va ști nimeni despre acest eveniment, afară de cei care vor lua parte la el. Atunci vor dispărea niște oameni, dar nimeni nu va ști ce li s-a întâmplat. Ei vor fi luați într-o clipă și vor dispărea de aici:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,

Într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.” (1Corinteni 15.51-52).

Fiți deci gata pentru clipa aceea! Va fi îngrozitor să te trezești într-o dimineață și să descoperi că lipsește cel iubit și nimeni nu poate să-l găsească. Nu va fi îngrozitor să vă dați seama că răpirea a trecut și că voi ați pierdut-o? Stați treji înaintea lui Dumnezeu!

Dacă va fi cu voia Domnului, de luni într-o săptămână voi pleca împreună cu familia în Arizona, pentru că copiii vor începe școala. Eu nu prea stau în Arizona pentru că sunt plecat aproape tot timpul. După ce-mi duc copiii acasă, voi pleca în Columbia Britanică, iar de acolo în Colorado. Aproape de Crăciun, mă voi întoarce în Arizona să-mi iau familia ca să venim din nou aici, iar dacă va fi cu voia Domnului, în săptămâna Anului Nou vom avea servicii divine.

Adevărul este că mă simt de zece ori mai bine aici decât în altă parte, deoarece acolo nu avem o biserică sau o părtășie ca cea de aici.

Acesta este un lucru rău, pentru că nu am unde să-mi trimit copiii ca să asculte Mesajele pe care copiii voștri le pot asculta aici. Aceasta este partea rea, dar partea bună este că sunt mult mai sănătoși în Arizona. Acolo este o climă caldă și uscată, iar copiii se simt mai bine. În ce mă privește, eu nu stau prea mult acolo, pentru că sunt plecat aproape tot timpul. Acesta este motivul pentru care adesea mă gândesc că am fost născut un pribeag.

Soția mea îmi spune: (știi că ea este aici și îmi va zice după adunare) „vânt schimbător, sau vânt nepotolit, sau nisip mișcător.” Sunt aproape tot timpul în mișcare și deși sunt căsătorit de douăzeci și doi de ani, uneori mă gândesc că sunt un străin pentru familia mea, deoarece lipsesc tot timpul de acasă. Aștept însă ziua când vom fi așezați în Patria cerească, pentru că acum bătălia este în toi și trebuie să fim tot timpul în rugăciune.

Să nu uitați că dacă va fi cu voia Domnului, duminica viitoare ne vom ruga pentru bolnavi și pentru cei nenorociți. Să veniți devreme ca să vă puteți ocupa locurile și poate vom avea și un rând de rugăciune. Vom împărți numere de rugăciune deși știu că nu vor fi suficiente. Deci, nu uitați să-i aduceți aici pe cei dragi ai voștri care sunt suferinzi. Dacă sunt bolnavi, aerul din adunare va fi plăcut pentru ei, iar noi vom face tot ce se poate ca să-i aducem în rugăciune.

Vă mulțumesc încă o dată pentru dovada voastră de dragoste.

Acum vom citi ceva din Cuvântul lui Dumnezeu și aș vrea să fim pregătiți să stăm în prezența Sa, în timp ce ne va aduce Cuvântul Său.

Noi putem citi un text, dar avem nevoie de Dumnezeu ca să ne descopere conținutul. Vom deschide la **Ieremia 2**.

Sunt bucuros pentru că-l avem printre noi și pe fratele Lee Vayle, care este un frate scump. L-am văzut și pe fratele Willard Crase și câțiva frați din Arkansas: pe fratele John și pe mulți alții de pe lângă Poplar Bluff. Este și fratele Blair, fratele Jackson și fratele Ruddell. Mi-ar plăcea să pot spune numele fiecăruia dintre ei, dar sunt prea mulți. Îl văd și pe fratele Ben Bryant, care obișnuiește să întărească cu „Amin!” tot ce aude.

Îmi amintesc că odată am fost în California și acolo am predicat într-o grupare baptistă. Ei s-au adunat într-un cort mare: era o mulțime din înalta societate. În tot timpul predicii nu am auzit nici măcar un „Amin”, fiindcă le era frică să spună ceva ca nu cumva să li se cojească vopselele de pe față. Dar la un moment dat am văzut două mâini ridicate și un păr negru scuturându-se, iar un glas a strigat cu putere: „Amin!”

L-am privit și am zis: „De unde ai apărut, Ben?” fiindcă el era cel care aducea „Aminul!”

O văd pe sora cum îl privește. Da, el a început să piardă din părul său negru, dar nu este nici o problemă! Să nu vă îngrijorați pentru aceasta, fiindcă și eu mi-am pierdut părul cu mult timp în urmă. Să nu uitați să vă rugați!

În timp ce ne pregătim să intrăm în serviciu, să nu uitați că Dumnezeu va binecuvânta Cuvântul Său, dacă Îl citim, pentru că este scris: „...Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55.11).

Astfel, eu știu că dacă voi rămâne la ceea ce este scris, voi fi corect pentru că Dumnezeu Își va întări întotdeauna Cuvântul.

Haideți să ne ridicăm în semn de respect față de Cuvântul Său și să citim din **Ieremia 2.12-13:**

„Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul.

Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.”

Să ne plecăm capetele.

Scumpule Dumnezeu, Cuvântul Tău a fost citit în auzul urechilor noastre, de aceea Te rog să-L onorezi și să ne dai în seara aceasta pilda sau exemplul din El, astfel încât privind la ceea ce s-a întâmplat cu Israelul când au fost supuși Cuvântului Tău și de asemenea, ce li s-a întâmplat când nu au fost supuși Lui, să putem învăța ce avem de făcut. Te rugăm să ne vorbești în mod deosebit, ca să știm cum trebuie să ne purtăm și cum să trăim în zilele acestea. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin. Vă puteți așeza.

În seara aceasta vreau să vorbesc despre o temă scurtă, pe care o voi intitula **„Puțuri crăpate.”**

Israelul a săvârșit două lucruri rele. Astfel, Dumnezeu spune că s-au întors de la El, Izvorul Vieții și și-au săpat puțuri crăpate din care să bea.

Motivul pentru care am ales textul acesta este că el merge în paralel cu ceea ce am spus azi-dimineață cu privire la ceasul în care trăim și la Cauza pentru care luptăm.

Noi privim la Israel ca la un exemplu, deoarece știm că Dumnezeu este întotdeauna Același și deci, face tot ce a mai făcut.

Există un singur lucru pe care Dumnezeu l-a onorat vreodată și acesta este Calea pe care a rânduit-o pentru poporul Său ca să umble pe ea. De aceea, când poporul a părăsit calea Sa, Dumnezeu a fost dezonorat și din cauza aceasta S-a întors împotriva lor și i-a făcut să sufere. De ce? Pentru că s-au îndepărtat de la ceea ce le-a poruncit El să facă, oricare ar fi fost acel lucru.

Domnul le-a dat chiar și o Lege prin care le spunea: *„Nu lua... Nu gusta... Nu atinge...”* El nu le-a dat aceste legi din cauza răului, ci din pricina nesupunerii lor față de ceea ce le-a poruncit. Dar acolo unde este Lege, nu poate să nu fie și o pedeapsă pentru încălcarea acelei Legi, pentru că Legea nu are nici o putere dacă nu este urmată de pedeapsă. Și noi vedem că ceea ce au făcut ei atunci este identic cu ceea ce facem noi astăzi, cu ceea ce fac bisericile.

În textul pe care l-am citit vedem un lucru ciudat și anume că ei *„și-au săpat puțuri, puțuri crăpate.”*

S-ar putea ca unii dintre noi să nu știe ce este un puț, un rezervor. Câți dintre voi

Știu ce este un puț? Păi văd că aproape toți știți. Cine a crescut la o fermă știe ce este un puț. Îmi amintesc că eu am băut de multe ori apă din asemenea puțuri.

Odată am predicat la țară, în apropierea unui tufiș, și acolo era un urcior plin cu apă luată din puț. Și pentru că apa era deja veche, în timpul nopții au intrat în ea gândaci. Deci eu știu ce este apa de puț.

Puțul este o groapă făcută în pământ, în care se adună apă. El ține locul unei fântâni. Acolo unde oamenii duc lipsă de apă, își fac puțuri în care colectează apa. Cu alte cuvinte, puțul este un rezervor făcut de om în pământ, cu scopul de a aduna apa. Unii dintre ei folosesc această apă la spălat, alții o folosesc pentru băut sau în diferite alte scopuri. Uneori, noi luam toată apa de care avem nevoie, din puț, iar pentru a putea pompa apa din el, foloseam un tambur pe care erau prinse mai multe găleți. La capătul tamburului era prinsă o roată cu ajutorul căreia gălețile erau coborâte și apoi scoase pline cu apă din puț.

Puțul este diferit de fântână prin faptul că se poate goli, dar nu se poate umple de la sine însuși. Noi nu ne putem baza pe el pentru că depinde de ploile care cad vara sau iarna. De obicei, iarna când vine zăpada și când plouă mai mult, apa se scurge în aceste puțuri, dar dacă nu plouă, nu aveți cum să adunați această apă. Atunci puțul seacă, dar nu se poate umple singur. Vechiul vostru puț primește apa numai de la ploile care cad.

Aș vrea să observați încă un lucru care este caracteristic puțului. Pentru aceasta, am să vă spun cum era puțul sau rezervorul nostru.

De obicei, hambarul este cam de două ori cât casa, iar apa de pe el se scurge în puț. Îmi amintesc că apa de ploaie era condusă cu ajutorul jgheburilor direct în puț. Toată murdăria din curtea grajdului era dusă de păsări și de alte animale din curte sus pe hambar, iar când începeau ploile, toată această murdărie era adusă în jgheab, iar de acolo era dusă de apă direct în puț. Da, domnilor! Apa aceasta este plină de murdărie.

Îmi amintesc că noi aveam o cârpă pe care o foloseam ca filtru. Era pusă acolo ca să oprească să intre în puț gândacii și murdăria care veneau jos de pe hambar. Desigur, cârpa aceea nu putea filtra toată murdăria, ci doar ceea ce era mai mare, restul intra în puț. Gândacul rămânea, dar mizeria de pe el trecea mai departe. Astfel, dacă aveai un puț vechi, era cu adevărat plin de mizerie.

Dacă apa aceea stă câteva zile în puț, devine stătută. Apoi se umple de broaște, șopârle și chiar de șerpi. Noi obișnuiam să le numim „larve de apă.” Ele nu sunt paraziți, ci viețuitoare la care le place apa stătută. Nu știu cum le numiți voi, dar noi le ziceam „larve de apă.” Câți dintre voi știu la ce mă refer? Desigur, toți cei care veniți de la țară, mă înțelegeți. Dacă apa este stătută, în ea vin toate viețuitoarele la care le place apa stătută.

Aceasta se aseamănă foarte bine cu bisericile noastre de astăzi. Unul din marile păcate pe care le-a săvârșit biserica de astăzi este că l-a părăsit pe Domnul, Izvorul de Apă vie și și-a săpat puțuri făcute de om. Prin aceasta, ea a devenit o locuință pentru viețuitoarele de apă stătută: șopârle, broaște și tot felul de germeni necurați care trăiesc în ea, pentru că este un rezervor făcut de om. Și acest puț săpat de oameni este un exemplu pentru denominațiunile de astăzi.

Poate cineva zice: „Frate Branham, de ce lovești atât de tare în acești oameni?”

Pentru că așa trebuie! Voi trebuie să fiți loviți! Leșiți din ea, pentru că în final va forma semnul fiarei! Țineți minte că ceea ce vă spun este Adevărul! Acesta va fi semnul fiarei, iar denominațiunea vă conduce direct acolo. Ea merge exact pe drumul acesta și vă va forța printr-o putere să intrați acolo.

Priviți vechiul Imperiu Roman. El se ridică din nou în zilele noastre și vă conduce la acel semn al lepădării. Atunci, nici un om nu va putea să cumpere sau să vândă fără să aibă semnul fiarei. Da, toți trebuie să-l aibă.

Pe pământ există numai două feluri de oameni: cei care posedă Pecetea lui Dumnezeu și cei care au semnul fiarei. Sunt numai două căi, iar voi trebuie să alegeți pe una sau pe cealaltă.

Denominațiunea vă duce la lepădare, la semnul religiei lepădate. Ea va avea semnul fiarei.

Așa cum am învățat, Roma a fost, este și va fi fiara. Exact! Nu există nici o cale să o iei drept altcineva. Roma.

Știți ce a făcut Roma? S-a transformat din Roma păgână în Roma papală care și organizează un sistem universal prin care va forța pe fiecare om să intre în acea singură religie sau va fi dat la moarte.

Aici este partea ciudată: că Statele Unite apar în scenă ca un miel cu două coarne mici: drepturile omului și libertatea religioasă. Dar vedem că după o vreme, acest miel vorbește ca un balaur și lucrează cu toată puterea fiarei de dinaintea lui. Și Biblia spune că această fiară va spune: *„Haideți să facem o icoană fiarei dintâi.”* (Apocalipsa 13.14). Icoana este chipul fiarei, iar noi o putem vedea chiar acum, pentru că biserica lepădată formează Consiliul Mondial Bisericesc, care este chipul fiarei, chipul puterii romane care-i va forța pe oameni la același lucru la care i-a forțat și Roma papală. Atunci nu va mai exista nici o cale de scăpare. Acesta este adevărul.

Acesta este motivul pentru care vă lovesc! Trebuie să fiți loviți, fiindcă chemarea a răsunat cu putere: *„Leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”* (Apocalipsa 18.4).

Eu o asemăn cu aceste puțuri crăpate, mizerabile și murdare. Domnul este Izvorul Vieții, Izvorul Apelor vii, dar oamenii îl părăsesc și își sapă puțuri în care se adună numai murdăria. Da, acesta este singurul lucru pe care-l pot aduna. Aceasta face

denominațiunea: prinde pe oricine dorește să adere la ea. Pe ei îi interesează banii și înfățișarea; nu contează cine sunt, nici de unde vin; îi primesc oricum.

Noi vedem că ei vor ridica acel semn al fiarei. America este simbolizată prin numărul „13”. Astfel, la început a fost formată din treisprezece colonii, pe steag avea treisprezece stele, treisprezece dungi. America este simbolizată întotdeauna printr-o femeie care este reprezentată și pe monede. Chiar și capul de indian de pe moneda de un cent are trăsăturile unei femei. Noi știm ce spune istoria cu privire la problema aceasta. Clopotul Libertății, Statuia Libertății, toate sunt feminine. O femeie: numărul „13”. Înțelegeți? Este foarte frumos să poți vedea toate aceste lucruri.

În anul 1933, eu am prorocit prin descoperire dumnezeiască și am spus că înainte de a veni sfârșitul se vor întâmpla șapte lucruri:

1. Primul lucru pe care l-am spus se referea la Mussolini, care „va deveni dictator, va invada Etiopia și o va cuceri.” Și Duhul a mai spus: „El se va prăbuși!”

Mai este printre noi cineva care a fost prezent la Redmans Hall când am vorbit despre aceste lucruri? Mai este cineva? Da, mai este cineva: doamna Wilson. Eu îmi amintesc de ea. Da, și soția mea. Deci mai sunt două persoane.

În vremea aceea, unii spuneau că semnul fiarei ar fi Asociația Națională de Refacere (NRA), dar eu le-am răspuns: „Nu! Aceasta nu are nici o legătură cu semnul fiarei. Semnul fiarei nu vine de aici, ci iese din Roma. Acest NRA nu poate fi în nici un caz semnul fiarei.”

Să nu uitați că aceste lucruri au fost spuse încă înainte să apară!

2. Adolf Hitler va avea un sfârșit tainic. El va declara război Statelor Unite, va

construi un zid puternic de beton și acolo va avea loc o luptă îngrozitoare. Este vorba de linia Siegfried. (Acest lucru s-a spus cu unsprezece ani înainte de construirea zidului). Și mai departe: „Dar el va fi învins și Statele Unite vor câștiga războiul.”

3. În continuare mi s-a spus despre cele trei ismuri: nazismul, fascismul și comunismul. Ele se vor vărsa în comunism; Rusia le va integra în comunism.

4. Știința va avansa foarte mult. Oamenii vor deveni foarte înțelepți și vor inventa un automobil în formă de ou, care va avea acoperișul din sticlă și va fi teleghidat. Ei au deja această mașină.

5. Imoralitatea va crește tot mai mult. Femeile se vor strica tot mai tare și vor deveni o rușine pentru toate națiunile. Ele vor purta haine bărbătești și se vor dezbrăca tot mai mult, așa încât la un moment dat vor purta hainele de dedesubt pe deasupra, pentru ca în final să ajungă să poarte doar o frunză de smochin care să le acopere rușinea goliciunii.

Dacă ați citit magazinul „Life” de luna trecută, acolo era fotografiată o femeie care avea doar o frunză de smochin pe ea. Noua rochie de seară este atât de transparentă încât prin ea se pot vedea frunzele de smochin care ascund o singură parte a trupului; ele se îmbracă cu rochii cu sau fără bretele, cu costume de baie fără bretele, și aceasta doar ca să-și expună vederii cât mai mult din trup. Iată că și acest lucru se împlinește sub ochii noștri.

6. Apoi am văzut că în Statele Unite se va ridica o femeie care seamăna cu o regină sau ceva asemănător. Ea era frumoasă la exterior, dar păcătoasă în inima ei și a făcut ca națiunea s-o urmeze.

7. În final El mi-a spus să privesc spre Est. Când am privit, totul arăta ca după o explozie puternică. Cât am putut cuprinde cu ochii, nu se vedeau decât cratere,

fum și foc. Aceste șapte lucruri trebuie să se împlinească înainte de sfârșit. Cinci din ele s-au împlinit deja, în treizeci și trei de ani. Da, noi am ajuns în timpul sfârșitului.

Eu am început să vorbesc chiar de atunci împotriva sistemului denominațional și până astăzi, cred că acest sistem este o hazna, un loc în care curge murdăria. Eu nu cred că Dumnezeu ar putea să ia vreodată un asemenea sistem ca Biserica a Sa, deoarece Mireasa trebuie să fie născută din Duhul lui Dumnezeu și curățită pe deplin înainte ca să poată fi numită Mireasa Sa, Trupul tainic al lui Hristos.

Da, acest sistem denominațional este un puț. Un om înțelept, care cugetă asupra a ceea ce face, nu va intra niciodată în așa ceva pentru că Dumnezeu a dovedit de-a lungul tuturor epocilor că este împotriva acestor sisteme și că nu a lucrat niciodată cu ele.

Dumnezeu a ridicat bărbați ca Luther, Wesley, Smith, Calvin, care au adus pentru popor un Mesaj din partea Lui, dar când au început să se organizeze, i-a lepădat și nu s-au mai ridicat niciodată și nu au mai primit nici o altă trezire. Priviți la istorie.

Dumnezeu nu a ridicat niciodată o denominațiune ca să aducă prin ea o trezire! Dimpotrivă, atât Istoria cât și Biblia arată că denominațiunea este un lucru murdar înaintea lui Dumnezeu, așa că nu vreau să am nimic a face cu așa ceva! Acesta este motivul pentru care sunt atât de împotriva lor și încerc să-i scot pe oameni afară din mijlocul lor.

În tema de astăzi suntem invitați să privim spre Israel, care este un exemplu. Cât timp au stat lângă Izvor, ei au fost în ordine, dar când și-au săpat puțuri, Dumnezeu i-a părăsit.

Dacă vom face ca ei, El va proceda la fel și cu noi.

„M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii.” Aceasta este plângerea lui Dumnezeu împotriva lor. Ei au făcut ceva ca să poată spune apoi: „Priviți ce am făcut noi!”

Priviți Israelul în timpul călătoriei lor spre țara făgăduită: prin harul Său, Dumnezeu le-a dat un proroc, le-a dat Stâlpul de foc să meargă înaintea lor și S-a legitimat în mijlocul lor prin semne și minuni. Harul a făcut toate acestea, dar Israel a vrut Legea; ei au refuzat harul și au luat Legea.

Exact aceasta fac și oamenii de astăzi: ei refuză Cuvântul și aleg un sistem denominațional, deoarece acolo pot să facă tot ce vor și le merge bine. Dar prin aceasta nu veți putea intra în Hristos! Ca să fiți în Hristos, trebuie să veniți sinceri și curați.

Vă puteți imagina pe cineva care poate părăsi Fântâna arteziană pentru un puț făcut de oameni? Vă puteți imagina ca un om normal și cu mintea sănătoasă, să părăsească Fântâna arteziană din care poate bea apă proaspătă și curată, pentru un puț făcut de oameni și plin de broaște, șopârle, larve de apă?

Deși s-ar părea că așa ceva este imposibil, chiar aceasta au făcut oamenii. Ei au părăsit Cuvântul, adevărata sursă a Izvorului lui Dumnezeu și au preferat să-și sape puțuri din care să poată bea. Da, ei au făcut astăzi exact ceea ce s-a făcut și în trecut.

Dumnezeu a zis: *„M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii...”* (Ieremia 2.13).

Deci, noi am văzut ce este un puț, cum este făcut și ce trăiește în el. Puțul este o groapă făcută de om pentru a aduna apa care curge de pe acoperiș. Apa de ploaie cade pe acoperiș, apoi se scurge până la streășină, de unde este dusă prin jgheaburi în puțul sau rezervorul făcut de om. Acolo se adună toată murdăria și viețuitoarele cărora le place apa stătută: broaște, șopârle, larve de apă, etc. Cine trăiesc acolo? Larvele. Larva nu poate trăi într-o apă limpede, iar dacă ar încerca s-

o facă, ar muri. Ea poate trăi numai într-o apă stătută.

Aceasta este realitatea și cu paraziții din zilele noastre. Voi nu puteți trăi în apa proaspătă a Duhului Sfânt. Acesta este motivul pentru care ei sunt atât de împotriviți Duhului Sfânt; acesta este motivul pentru care sunt atât de împotriviți Cuvântului și spun: „Se contrazice pe Sine, nu este nimic de El!” De ce fac ei aceasta? Pentru că le trebuie un bazin cu apă stătută. Acesta este adevărul.

Ei sunt la fel ca broaștele, șopârlele, mormolocii, care înoată liniștiți prin bazinul de apă stătută sau prin mlaștină și le place să trăiască acolo pentru că aceasta este natura lor. Dar voi nu puteți schimba animalul înainte de a-i schimba natura.

Tot așa, nu veți putea să-l faceți pe un om să vadă Cuvântul lui Dumnezeu, până nu îi este schimbată natura. Când este schimbat din ceea ce este, dintr-un păcătos, într-un fiu al lui Dumnezeu, vine în el Duhul Sfânt, iar Duhul Sfânt este Cel care a scris Cuvântul lui Dumnezeu.

Astăzi am discutat cu bunul meu prieten Lee Vayle, care este prezent aici. El este un teolog și noi discutăm adesea din Scriptură.

El m-a întrebat odată despre adevărata dovadă a Duhului Sfânt și mi-a zis:

„Este într-adevăr vorbirea în limbi?” (Aceasta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă).

„Nu,” am răspuns eu, „nu pot vedea vorbirea în limbi ca o dovadă.”

„Nici eu,” a răspuns el, „deși așa am fost învățat. Dar care crezi că este dovada?”

„Cea mai puternică dovadă la care mă pot gândi este dragostea.”

Atunci, cu ani în urmă, m-am gândit că ceea ce am spus era perfect: „Dacă un om nu are dragoste...” Dar într-o zi, Domnul m-a corectat printr-o vedenie și mi-a spus: **„Dovada Duhului este că puteți crede Cuvântul!”** Înseamnă că nici vorbirea în limbi, nici dragostea și nici altceva, nu sunt dovada Duhului Sfânt, ci primirea Cuvântului. Atunci, doctor Lee Vayle mi-a zis: „Ceea ce spui tu este biblic, pentru că în Ioan 14.26 scrie: *„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.”* Aceasta este adevărata dovadă a Duhului Sfânt, pentru că El nu mi-a spus niciodată ceva greșit.

Deci dovada Duhului Sfânt este că puteți primi Cuvântul. De ce? Pentru că Isus nu a spus niciodată că „Atunci când va veni Duhul Sfânt veți vorbi în limbi.” Nici că: „Atunci când vine Duhul Sfânt veți face alte lucruri de felul acesta”, ci El a spus că atunci *„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.”* (Ioan 16.13). El *„va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”* (v. 14).

Deci, Domnul Isus ne-a arătat clar care este dovada Duhului Sfânt. Astfel, toate aceste senzații și lucruri pe care le au și din care trăiesc oamenii, nu au nimic a face cu botezul Duhului Sfânt. Ele devin un puț cu apă stătută, o denominațiune, dar Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu nu poate fi înghesuit într-o denominațiune. Este imposibil, pentru că Dumnezeu nu poate fi organizat. Nu, domnilor!

Problema este că voi adunați un grup de oameni și începeți să faceți o organizație; dar primul lucru care se va întâmpla, este că după un an veți avea o grămadă de Ricky cu care nu veți putea face nimic. Ei pun stăpânire pe tot și nu mai puteți face nimic. Dar acesta nu este sistemul lui Dumnezeu! Așa ceva este afară din Cuvânt și devine un puț care va face tot felul de compromisuri ca să primească membri.

Noi vedem că acest sistem a început în trecut, în zilele când israeliții au săpat acele puțuri. Acolo, printre fariseii care au săpat acele puțuri, s-a ridicat un bărbat. Ei aveau și un împărat: pe Irod. Și el a venit să asculte un bărbat care nu era de acord cu denomițațiunile lor. Acest bărbat se numea Ioan și era un profet, iar noi știm că nici un profet nu a avut vreo legătură cu denomițațiunea, ci a urât-o.

Acest profet le-a zis: „*Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: „Avem pe Avraam ca tată!” Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.*” (Luca 3.8).

Ei l-au dus și pe demnitar, pe Irod, să-l asculte, și noi știm că el a luat nevasta fratelui său și s-a căsătorit cu ea. Și ce i-a spus acest bărbat când a pășit înaintea lui? Toți se gândeau că Ioan va face vreun compromis și va zice: „Domnule, ocupă un loc de cinste aici în față. Sunt onorat că astăzi ai venit în locul acesta ca să mă ascuți...” Dar Ioan nu a făcut așa, ci a pășit în fața împăratului și i-a zis: „Nu-ți este îngăduit să trăiești cu femeia aceasta!” Vedeți? Primul lucru pe care l-a făcut când l-a întâlnit pe împărat, a fost să-l mustre pentru păcatul lui.

Vedeți? Denomițațiunile fac bazine plăcute, în care bărbații pot trăi cu femeile altora și în care femeile se comportă la fel ca înainte: își taie părul, poartă pantaloni scurți, etc. și cu toate acestea se pretind creștine, dar Izvorul adevărat de putere al lui Dumnezeu, aruncă afară toate aceste lucruri murdare.

„*M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri!*” (Ieremia 2.13).

Ce este un izvor de apă vie? Noi am aflat deja ce este un puț, dar acum am vrea să vedem ce este un izvor. Izvorul este o fântână arteziană.

Poate ziceți: „Ce este o fântână arteziană, frate Branham?” Fântâna arteziană este fântâna din care apa țâșnește cu presiune. Ea curge tot timpul, în felul acesta curățându-se de la sine, așa că este proaspătă și curată. Apa ei nu este moartă și

stătută, ci este vie și se îmborspătează în continuu, aducând sus ceva nou din resursele ei. Ea își ia resursele din albia ei, din izvorul care țâșnește cu putere în sus; se curăță singură, iar apa ei este curată, limpede și proaspătă. Fântâna se umple singură și nu trebuie să așteptați nici o ploaie s-o umple. Ea se învolburează și își dă apa fără plată; nu trebuie s-o pompezi, s-o ajuți sau s-o forțezi, pentru că este un izvor viu.

Aceste puțuri vechi trebuie pompate ca să vă dea puțină apă stătută, dar Izvorul de apă vie își dă apa liber, fără pompare, aderare sau altceva de felul acesta. Oh, eu sunt plin de bucurie pentru Izvorul acesta! Da, domnilor! El nu are nevoie de o sită cu care să se ia afară paraziții, pentru că izvorăște din stâncă, din adâncime, de acolo de unde nu sunt acești paraziți; nu are nevoie de nici o zdreanță educațională, nici de un sistem lumesc făcut de om, care să te ducă la psiholog ca să constate dacă ești sau nu în stare să predici. Pe El nu atârână niciuna din aceste zdrențe murdare, iar dacă ai încerca să pui așa ceva pe el, presiunea apei ar arunca-o imediat la o parte. Tu nu vei putea face așa ceva, pentru că acest Izvor se învolburează tot timpul. Dacă vei încerca să pui vreuna din aceste zdrențe pe El, va fi aruncată într-o parte sau în alta. Așa este.

Fântâna arteziană nu are nevoie nici de filtru, nici de sită, nici de pompă... ea nu are nevoie de niciuna din toate acestea. Ea este tot timpul învolburată și nu depinde de ploile locale ca s-o umple. Pentru acel Izvor de viață este valabil Cuvântul care spune:

„Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.” (Matei 24.28).

Voi nu trebuie să pompați o trezire; nu trebuie să pompați nimic. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să veniți la Izvor. El este întotdeauna plin de apă bună, proaspătă și curată și nu se termină niciodată. El se învolbură încontinuu. Nu este nevoie să mai mergeți la puț și să ziceți: „Păi, dacă plouă și spală acoperișul hambarului, vom avea apă pentru băut.” Vedeți? Doamne, Doamne! Nu puțul ne dă apă vie, ci fântâna arteziană care aduce tot timpul la suprafață apă proaspătă și bună. Voi vă puteți încrede în ea și nu mai trebuie să ziceți: „Voi merge la puțul cel

vechi. Noi obișnuiam să bem din el, dar a secat de multă vreme pentru că nu a mai plouat.”

Așa sunt sistemele omenești. Voi puteți merge înăuntru dacă aveți ceva mare în desfășurare: dacă vreți să vindeți ceva sau dacă pregătiți ceva: o petrecere mare, o partidă de cărți la care să trișați, o petrecere ținută la subsol. La toate acestea veți găsi casa plină, dar dacă mergeți la Izvorul de apă vie, a cărui apă țâșnește tot timpul învolburată, veți obține o apă curată, bună și rece! Voi vă puteți încrede în acest Izvor.

Poate ziceți: „Ei nu au mai avut o trezire de zece ani!” dar dacă trăiți prin acest Izvor, El va avea tot timpul o trezire în desfășurare.

În timpul trezirii Welsh, câțiva doctori în teologie s-au dus la Wales ca să vadă ce se întâmplă acolo. Când au ajuns acolo, se plimbau pe stradă îmbrăcați frumos, cu gulerele lor întoarse și cu jobenul pe cap. Din față venea un polițist care-și învârtea bastonul înmână, în timp ce fredona:

Jos la cruce, unde a murit Salvatorul meu,

Am plâns pentru iertarea păcatelor.

Sângele Lui a curățit inima mea,

Slavă Numelui Lui.

Auzindu-l, ei și-au zis: „Pare a fi un om credincios. Să mergem să-l întrebăm.”

„Domnule...” au zis ei.

„Da, domnilor,” a răspuns el.

„Suntem o delegație din Statele Unite și am venit aici ca să cercetăm trezirea Welsh. Noi suntem doctori în teologie și vrem să vedem despre ce este vorba. Am vrea să vedem ce este această așa numită „trezire Welsh” și unde se ține.”

„Domnilor,” a răspuns polițistul, „voi ați venit tocmai bine. Eu sunt trezirea Welsh. (Amin). Trezirea Welsh este în mine. Iată unde este ea!”

Așa se întâmplă când trăiești din acel Izvor de apă vie. El trăiește, țâșnește tot timpul, se învolbură și nu are sfârșit. Nu! Atunci nu mai este nevoie să ziceți: „Du-te și vezi dacă mai este ceva apă, pentru că nu a mai plouat de mult timp aici!” pentru că aveți Izvorul de apă vie care-și dă tot timpul apa, fără să depindă de ploaie.

Voi nu puteți pune nici o zdreanță pe El; nu are nevoie de nici o zdreanță educațională și de nici o verificare înainte de a ieși afară să predice: dacă se exprimă corect, dacă folosește corect substantivele, verbele sau pronumele, etc. Mulți dintre ei nici nu știu ce sunt acestea, dar trăiesc din Apa acestui Izvor viu. Acest Izvor nu depinde de ploile și trezirile locale ca să-l umple. El nu are nevoie de niciuna din acestea, pentru că puterea și puritatea Lui este în El însuși. Și această putere este Cuvântul Lui. Când un om primește Cuvântul în inima lui, primește puritatea Lui, pentru că Cuvântul are puterea și puritatea Lui. Și din acest Cuvânt izvorăște Viața.

Dar Israel s-a depărtat de El și a ajuns în necaz. De câte ori s-au depărtat de El, au ajuns în necaz.

La fel este și cu noi. Dacă trezirea se îndepărtează de El, nu este bună. Când fac aceasta, oamenii încep să-și sape puțuri și să bea apă din ele.

Dar Dumnezeu Și-a ajutat întotdeauna poporul. După ce au ieșit din Egipt, când au ajuns la Marea Roșie ei au început să cârtească împotriva Lui, dar cu toate acestea, El nu i-a întors înapoi, ci i-a dus mai departe așa cum le făgăduise.

Ce a făcut El? Le-a dat Stâlpul de Foc și de nor, prin care le-a dovedit că este cu ei și cu profetul pe care li l-a trimis și prin care i-a trecut prin mare. Ce se întâmplase? Din urmă venea Faraon cu oștirea lui, iar în părți erau munții. Dar știți ce a făcut Dumnezeu? A deschis acel puț roșu și stătut!

Marea Roșie este așa cum îi spune și numele: o apă fără viață. Ea este moartă cu adevărat, pentru că în apa ei nu poate trăi nici o vietate, dar Dumnezeu a deschis un drum prin această mare, ca să-și ducă poporul pe partea cealaltă în libertate. El i-a dus pe partea cealaltă, ca să nu mai fie dependenți de nici un puț.

În pustie, ei au înțeles că nu se pot încrede în puțuri, pentru că ele erau secate. Ei au mers de la un puț la altul, dar toate erau secate, așa că au ajuns să fie „morți” de sete din pricina lipsei apei; au mers de la un puț la altul, dar toate erau secate și se gândeau că nu vor mai avea apă proaspătă și curată. Totuși, au găsit apă în locul unde este cel mai puțin posibil să găsești apă în pustie: într-o Stâncă. Nimeni nu se poate gândi să caute apă într-o stâncă uscată din mijlocul pustiului. Dar vedeți? Dumnezeu poate face și un astfel de lucru. Într-un loc unde așa ceva pare imposibil și într-un mod neobișnuit. Aceasta este ceea ce noi am avut întotdeauna.

Cei înțelepți sunt de părere că trebuie să aveți denominațiuni mari, care să se adune împreună și să țină adunări de trezire ca să obțină mii de membri.

Uneori, Dumnezeu se folosește de oameni care nu știu nici măcar Abecedarul și nu pot să deosebească nici stânga de dreapta. Cu toate acestea, El poate să ridice o

trezire care va zgudui lumea. El a făcut aceasta în timpul lui Ioan și a făcut-o în zilele prorocilor. Din câte știu eu, niciunul dintre ei nu a fost educat, dar cu toate acestea, Dumnezeu a putut să-i apuce și să-și facă lucrarea cu ei.

Deci Stânca din pustie a dat apă. El era acea Stâncă. Dumnezeu a promis ca acea Stâncă să fie lovită, iar când a făcut aceasta, din ea a curs din abundență apă curată, proaspătă și bună, pentru a potoli setea tuturor celor însetați.

El îi va mântui pe toți cei care vor bea din această Stâncă. O asemănare perfectă cu Ioan 3.16: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”*

Dumnezeu a lovit Stânca aceea pe Calvar, iar pedeapsa care ne dă pacea a căzut asupra Lui, ca din El să poată veni Duhul Vieții care ne va da, mie și vouă, Viața veșnică. Acest tablou din pustie este un simbol desăvârșit cu privire la El.

Evreii nu au fost siliți niciodată să sape, să pompeze sau să facă vreun efort ca să primească acea apă în pustie, ci trebuiau doar să ia și să bea fără plată. Ei nu au fost nevoiți să sape puțuri, nici să scoată apă cu găleata sau să se folosească de pompe ca s-o pompeze afară, ci trebuiau să facă un singur lucru: să ia din ea și să bea.

Asta-i tot ce trebuie să faceți și voi acum! Nu trebuie să aderați nicăieri și nu este nevoie să mergeți jos la altar ca s-o pompați. Nu trebuie să repetați aceleași cuvinte până vi se încurcă limba, ci sunteți chemați să faceți un singur lucru: să luați din ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru voi. Nu trebuie să pompați, să împingeți sau să trageți, ci doar să luați din El gratuit. Tu nu trebuie să faci nimic altceva, decât să iei din El. Asta este! Trebuie doar să crezi. Da, aceasta este tot ce pot spune referitor la El.

Evreii nu au trebuit să facă nimic pentru a primi acea apă în pustie. Ei n-au fost

nevoiți să sape puțuri ca s-o obțină, nici nu au trebuit să plângă toată noaptea pe genunchi pentru ea. Tot ce au făcut, a fost că au luat parte din ea. Stânca a fost lovită și apa a curs din belșug. Acesta-i adevărul.

În clipa aceasta, privesc spre cineva care se află în spatele sălii. Îmi amintesc că am discutat cu el într-o zi, în șopronul de lângă grajd.

„Dar eu nu sunt bun...” a zis el.

„Știu că nu ești bun, dar nici eu nu sunt. Încetează să te mai uiți la tine, la ceea ce ești tu, și privește la El, ca să vezi ce este El.”

„O, dacă aș reuși măcar să scap de aceste țigări! Dacă aș putea face aceasta, frate Branham, aș fi creștin.”

„Nu căuta să scapi de ele. Tu ai vrea să devii bun și apoi să vii la El, dar El nu a venit să salveze oamenii buni, ci a venit să-i salveze pe cei răi, pe cei care recunosc că sunt răi.”

„Păi...”

„Ascultă,” am continuat eu. „Tu nu vrei să mergi în iad, așa-i?”

„Sigur că nu,” a răspuns el.

„Păi, nici nu trebuie să mergi, pentru că Isus a murit tocmai ca să te scape de iad.”

„Ce trebuie să fac eu pentru aceasta?”

„Nimic,” am răspuns eu. „Totul este foarte simplu.”

„O, dacă aş putea face aceasta...”

„Ascultă! Mai întâi trebuie să încetezi să te mai gândești la țigări, iar când îți vine gândul la ele, amintește-ți ce a făcut Domnul pentru tine. Gândește-te ce este El, nu ce ești tu. Tu nu ești bun, nu ai fost bun și nici nu vei fi vreodată bun, dar El este, de aceea, singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-L accepți pe El, să accepți că El a luat locul tău și a făcut totul pentru tine. Aceasta este tot: să-L accepți pe El.”

„Păi, asta este simplu,” a răspuns el. „Voi face așa cum mi-ai spus.”

„Uite, aici este apa,” i-am zis atunci.

Vedeți? Eu l-am adus aici și l-am botezat în Numele lui Isus Hristos.

Poate că unii din cei dragi ai lui, care sunt aici, nu au fost de acord cu ceea ce am făcut, dar eu am știut de ce procedez așa, fiindcă am văzut că în acel bărbat era ceva deosebit. Și pentru că am văzut acel lucru, l-am botezat în Numele lui Isus Hristos.

Nu după mult timp, am fost chemat în casa fiului său, iar acolo am avut o vedenie cu un pom care va fi rupt într-un loc. Bărbatul despre care vă vorbesc, a căzut și aproape că și-a rupt gâtul. Ai lui l-au dus la spital și în noaptea aceea, Domnul mi-a descoperit că el va înceta să mai fumeze: acela era sfârșitul fumatului.

În ziua următoare, el a dorit țigări, iar eu am zis: „Am să-i cumpăr un pachet de țigări și am să i-l duc, pentru că nu le va mai fuma.” Și așa a fost. De atunci nu a mai fumat nici o țigară. Acesta este Dumnezeu.

Vedeți, primul lucru pe care trebuie să-l faceți voi este să veniți la acel Izvor. Da, voi trebuie să înțelegeți că singuri nu puteți face nimic, dar El a făcut totul. Voi nu mai trebuie să săpați și să pompați apa afară. Nu mai trebuie să renunțați la asta și la cealaltă. Singurul lucru care vi se cere este să mergeți la El și să beți. Asta-i tot! Dacă vă este sete, duceți-vă și beți!

El este Stânca și Dumnezeu L-a lovit pentru noi, iar când a făcut aceasta, din El a curs din abundență apă curată, proaspătă și bună. El dă și astăzi această apă tuturor celor care cred. Acesta este harul Său care se revarsă peste poporul Său.

Vedeți, oamenii de astăzi sunt gata să ia tot ce pot obține, fără să dea ceva în schimb. Așa a fost și Israelul. Ei au fost gata să bea apă din Stâncă, însă nu au vrut să-l dea lui Dumnezeu partea care I se cuvenea. Dar El ne dă întotdeauna o însărcinare.

Știați că noi nici măcar nu putem respira fără El, fără ajutorul Lui? Aceasta arată cât suntem de dependenți de El. Cu toate acestea, aproape că suntem ruși în două când ni se cere să facem ceva pentru El. Domnul ne cere să facem ceva: să mergem să vizităm pe cineva, să ne rugăm pentru cineva, etc., dar când auzim aceasta, aproape că ne rupe. De ce? Pentru că nu vrem să facem nimic pentru El.

Și plângerea lui Dumnezeu din Ieremia era că: „*M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate.*” (Ieremia 2.13). Da, ei M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii și preferă să bea apă stătută dintr-un puț.

Vă puteți imagina așa ceva? Vă puteți imagina ca cineva să bea apă stătută, dacă în locul acesta s-ar afla o fântână arteziană din care țâșnește apă curată ca

cristalul, o apă care iese din inima stâncilor și este tot timpul rece, proaspătă și bună? Ați accepta să beți apă dintr-un puț care este umplut cu apa de ploaie care a spălat acoperișul șoprului, grajdului și al celorlalte clădiri din jur?

Eu cred că dacă cineva merge să bea apă dintr-un puț stătut, când poate să bea din apa proaspătă, curată și bună a fântânii arteziene, dovedește că este bolnav cu capul. Aceasta este adevărul.

Care este situația cu o femeie care alege o denominațiune în care i se permite să poarte părul scurt, să se îmbrace cu pantaloni scurți, să se machieze, care le permite bărbaților să participe la diferite distracții, să joace cărți, popice, în loc să aleagă Cuvântul lui Dumnezeu care este Același și care taie jos și scoate afară tot răul, făcând din femei niște doamne care se îmbracă și se poartă corect, îndepărtează vorbirea ușuratică și murdară, tutunul, băutura, minciuna, furtul și curvia, care scoate afară toată lumea și vă dăruiește desăvârșirea? De ce preferă oamenii să aleagă denominațiunea pentru confort? Cum puteți crede că veți obține ceva bun de acolo? Cum puteți crede că veți bea apă proaspătă dintr-un puț cu apă stătută? Dacă ați vedea că un om merge să bea apă dintr-un puț, când lângă el este o fântână cu apă curată, proaspătă și bună, desigur, ați spune: „Omul acesta este bolnav cu capul!”

Dacă un bărbat sau o femeie merge într-o denominațiune ca să găsească confort, înseamnă că un astfel de om este bolnav spiritual și nu vrea Cuvântul. Ce înseamnă aceasta? Că natura lor este încă de broască, de mormoloc sau de ceva la care îi place apa stătută, deoarece numai astfel de viețuitoare trăiesc în acea apă stătută. Lor nu le place apa proaspătă și curată.

Plângerea lui Dumnezeu era că Israel L-a părăsit, iar astăzi este la fel.

Priviți femeia de la fântână. Ea a venit la fântâna lui Iacov să ia apă, dar fântâna aceea (denominațiunea din tabloul nostru) nu-i putea potoli setea.

Ea i-a spus Domnului Isus: „...părintele nostru Iacov,... ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui... Nu este bine aceasta?”(Ioan 4.12).

Dar Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete...” (v.13-14).

Vedeți? Când a descoperit Izvorul biblic care vorbea cu ea, pe care-L aștepta și care S-a legitimat printr-un semn biblic, prin descoperirea gândurilor ei ascunse, femeia a părăsit sistemul denominațional al lui Iacov și nu s-a mai întors niciodată acolo să scoată apă, pentru că a găsit Stânca adevărată. Ce a urmat? A sfârșit-o cu păcatul și cu viața murdară, a alergat în cetate și le-a spus oamenilor: „Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?” (v. 29).

Puțul acela fusese în ordine și femeia s-a folosit de apa lui, dar când a ajuns la Izvorul adevărat, nu a mai avut nevoie de puț. Puțul a fost bun până când a fost deschis Izvorul adevărat. Dar vedeți, când a apărut Izvorul, puțul și-a pierdut tăria, pentru că femeia a aflat că există un loc mai bun și cu o apă mai bună.

Prieteni, există cu adevărat un loc mai bun, iar acela este în Hristos. De altfel, Isus a spus în Ioan 7.37-38:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.

Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”

Ei erau plini de bucurie pentru că aveau o vână mică din care țâșnea apa de sub altar și toți au băut din ea. Evreii i-au zis Domnului: „Părinții noștri au băut apă din Stânca din pustie.” Vedeți, cei din zilele Domnului Isus și-au săpat un puț. Ei s-au adunat cu toții în jurul lui, beau apă și spuneau: „Cu ani în urmă, părinții au băut în

pustie apă din Stâncă!” Dar Isus le-a răspuns: „*Eu sunt Stânca din pustie!*”

Atunci ei au zis: „*Părinții noștri au mâncat mană în pustie...*” (Ioan 6.31), dar Isus le-a răspuns: „*Eu sunt Pâinea vieții.*” (v. 35). Cu alte cuvinte: „*Eu sunt acea mană din pustie!*”

El era Izvorul; El era Pâinea vieții, dar ei nu L-au recunoscut și nu au vrut să-L primească. Dumnezeu le-a trimis Izvorul de apă vie, dar ei au preferat să alerge la puțurile făcute de oameni. Ei și-au săpat puțuri, dar Isus le-a zis: „*Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.*” (Ioan 7.37). Vedeți? El era acel Izvor. Ce se întâmplă dacă cineva bea din acel Izvor? „*...din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.*” (v. 38). Oh, El este acea Fântână arteziană! „*...din inima lui vor curge râuri de apă vie.*”

El este Stânca, Izvorul din pustie din care a băut Agar, roaba Sarei, în timp ce fugea de stăpâna ei și copilul era gata să moară. Ea a luat apă din acel Izvor, a băut ea și copilul ei și astfel nu au murit. (Geneza 21.19). Apa din burduf i se terminase, așa că a pus copilul lângă un tufiș și a mers la o aruncătură de arc, ca să nu-l vadă murind. A stat acolo și a început să plângă cu amar, dar deodată i s-a arătat Îngerul Domnului, i-a vorbit și i-a deschis ochii să vadă Izvorul Beer-Şeba. El a fost Izvorul din Beer-Şeba din care a luat apă Agar.

El este Fântâna plină de sânge, care le vorbea evreilor în Templu...

.....

...În Zaharia 13.1 ni se vorbește despre același Izvor: „*care se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului. Un Izvor pentru păcat și necurăție.*” Da, El este acel Izvor.

El este Izvorul despre care vorbește David în Psalmul 36.9: „*Căci la Tine este Izvorul Vieții...*”

Și tot El este Izvorul despre care scrie poetul:

Există o Fântână umplută cu sânge,

Ce curge din venele lui Emanuel.

Când păcătoșii se ascund sub El,

Toate păcatele lor sunt șterse.

El este Izvorul Vieții, Izvorul de Apă vie; El este Cuvântul lui Dumnezeu.

Oamenii din aceste zile de pe urmă, L-au părăsit pe El, Cuvântul adevărat și Apa vieții și și-au săpat puțuri denominaționale.

Da, ei și-au făcut puțuri crăpate, pline de germenii necurați: necredință, îngâmfare, cârtire, programe educaționale și alte lucruri asemănătoare acestora, care sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt necredincioși pentru că nu cred făgăduințele date de Dumnezeu în Cuvântul Său.

Dar vedeți, Biblia spune că puțurile lor sunt crăpate. Un puț crăpat este un puț care curge, deci apa lui se scurge afară. Unde se scurge? Într-o hazna religioasă numită Consiliul Mondial Bisericesc. Acolo îi duc pe oameni aceste puțuri crăpate, pentru că L-au părăsit pe Dumnezeu, Izvorul de apă vie. Da, ei și-au făcut puțuri. Și-au „săpat” școli și seminarii în care să fie învățați și educați prin programe omenești.

Aceste puțuri săpate de ei, susțin că pentru a putea predica, un om trebuie să aibă doctoratul: Ph.D. sau LLD sau o licență în arte. Puțurile au fost umplute cu teologie omenească. Astfel, îi duc pe oameni în aceste școli mari, unde îi injectează cu propria lor teologie, după care îi trimit afară. În ce zile trăim! Puțuri făcute de om! Nu este de mirare că în ochii lui Dumnezeu totul este o putoare. De ce? Pentru că oamenii preferă să bea din aceste puțuri cu apă stătută.

Știți ce fac oamenii ca să se poată bucura astăzi? În loc să accepte bucuria Domnului, își caută bucuria în păcat. Astfel, deși pretind că sunt slujitorii lui Hristos, când devin nervoși își aprind o țigară ca să se liniștească. În ce le privește pe femeile lor, când vor să se amuze, se îmbracă cu haine imorale și ies să tundă iarba ca să fie văzute și fluierate de bărbații care trec pe acolo. Ele fac orice, numai să devină populare, fiindcă doresc să arate ca stelele de cinema. Aceasta este bucuria lor.

Dar Isus a spus: „Eu sunt bucuria voastră.”

De ce fac oamenii aceste lucruri? Pentru că nu vor să bea din acest Izvor. Da, ei L-au refuzat și nu vor să bea din El. Preferă să meargă într-un sistem făcut de oameni, într-un puț plin cu tot felul de vietăți cărora le place apa stătută, fiindcă vor să facă tot ce vor.

Sâmbătă dimineața, am luat copiii și am mers la râu. Billy a rămas să pescuiască, iar noi am luat copilașii (pe nepoțelul, pe fiica și pe fiul meu mai mic) și am pornit la o plimbare cu barca pe râu în sus. Nici să te plimbi cu barca nu mai poți din cauza oamenilor scârboși, murdari și perversi, care se plimbă pe jumătate goi și se comportă mizerabil. Am fost întrecuți de o barcă în care erau numai băieți de 12-14 ani, fiecare cu o cană de bere în mână și cu o țigară în colțul gurii. Asta numesc ei „amuzament.” Oh, Doamne! Cât va mai dura lumea aceasta plină de murdăriile acestui sistem omenesc?

După toate aceste lucruri, ca să se liniștească și să se elibereze de gândul că

atunci când vor muri vor merge în iad, se duc și aderă la unul din aceste puțuri făcute de om. Ei sunt aceiași, doar că aparțin de un puț. Și pentru că nu se schimbă deloc, nu sunt decât o grămadă de larve necurate, scârboase și iubitoare de apă stătută. Ei se unesc cu aceste puțuri, dovedind astfel zicala pe care o spunea bătrâna mea mamă: „Păsările de același soi, se adună și zboară împreună.” Ei nu pot veni la Izvorul de Apă vie ca să fie curățați de viața lor păcătoasă, pentru că dorința din inima lor este să facă tot ce vor și după aceea să spună că sunt creștini. De ce? Fiindcă cred că s-au întors la El, la Izvorul de bucurie, la Viața veșnică plină de pace și de nădejde. De aceea au aderat la aceste puțuri: fiindcă cred că îl au pe El.

Cu câțva timp în urmă, am mers împreună cu fratele Fred, cu fratele Tom și câțiva frați, la o biserică baptistă din Tucson, ca să vedem dacă vom primi puțină bucurie ascultând Cuvântul. Lucrătorul din biserică aceea, a vorbit câte ceva despre poporul scos din robia egipteană, după care a arătat că la un moment dat, ei au regretat oalele cu sarmale și cu usturoi pe care le lăseseră în Egipt și au dorit să se întoarcă la ele. Apoi a adăugat: „Exact așa face și biserica de astăzi.” Când am auzit aceste cuvinte, noi am spus: „Amin!” dar atunci s-a întâmplat ceva ce n-am mai văzut niciodată: întreaga audiență și-a întors privirea să vadă cine a spus „Amin!” Se părea că acel „Amin” i-a speriat de moarte și că nu știau ce înseamnă.

Dar David a spus:

„Lăudați pe Domnul!

Lăudați-L cu sunet de trâmbiță, lăudați-L cu lăuta și harpa!

Lăudați-L cu timpane și cu jocuri, lăudați-L cântând cu instrumente cu corzi și cu cavalul.

Lăudați-L cu chimvale sunătoare, lăudați-L cu chimvale zăngănitore!

Tot ce are suflare să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!” (Psalmul 150.3-6).

Dumnezeu Se bucură când poporul Său Îl laudă, de aceea, lăsați-i pe cei înțelepți să zică „Amin!” când ceea ce se spune este corect.

De ce nu vreți să vă întoarceți de la aceste sisteme omenești, de la aceste puțuri cu apă stătută, la Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, la această Fântână arteziană, la Isus Hristos? De ce nu vă întoarceți la El, la Dumnezeul cel viu care este Dătătorul bucuriei, laudei și binecuvântării? Calmarea nervilor mei vine de la Domnul.

Când sunt mâhnit, îmi găsesc liniștea în Hristos, nu într-o țigară, nici în lucrurile lumii sau în aderarea la un crez omenesc. Bucuria mea este să-L găsesc pe El, Cuvântul făgăduit care-mi spune: *„După ce Mă voi duce... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine...”* (Ioan 14.3). Aceasta este bucuria mea: El!

Dar ei cred că dacă se vor uni în acest Consiliu Mondial al Bisericilor, vor realiza ceva bun: un pământ pe care vor trăi în pace. În ce mă privește însă, părerea mea este că ei vor face un loc mai bun pentru păcat. Ceea ce vor să facă ei este păcat, iar acest păcat nu le aduce Viața, ci moartea. Ei pregătesc de fapt locul în care să păcătuiască, iar păcatul acesta le va aduce moartea, nu Viața!

Orice lucru făcut afară din Hristos, afară din Cuvântul Său, este un puț crăpat! Astfel, dacă încercați să primiți pacea folosindu-vă de un înlocuitor al lui Hristos și al Cuvântului Său, dacă încercați să obțineți confort și bucurie dintr-o altă sursă, acesta este un puț crăpat și plin de murdărie omenească.

Hristos este singurul care poate să vă dea bucurie deplină!

Îmi amintesc că în urmă cu două veri, într-o zi când am ieșit din adunare, am fost

Întâmpinat de un tânăr care mi-a zis:

„Știi de ce tot vorbești împotriva femeilor și spui că poartă pantaloni scurți, se machiază și își taie părul? Pentru că ești bătrân. Acesta este singurul motiv.”

„Câți ani ai, tinere?” l-am întrebat eu.

„Douăzeci și șapte,” a răspuns el.

„Cu mulți ani în urmă, când aveam vârsta pe care o ai tu, am predicat la fel ca acum.”

De ce aceasta? Pentru că am aflat acest Izvor de bucurie. El este partea mea. Amin. Bucuria mea este să-L privesc pe El, să văd mâna Lui la lucru și tot ce face El. O, nu există nici un alt Izvor asemenea lui!

O, scumpă este revărsarea

Care mă face alb ca zăpada.

Nici un alt izvor eu nu cunosc,

Nimic altceva, decât sângele lui Isus.

Există un Izvor umplut cu sânge

Ce curge din venele lui Emanuel,

Unde păcătoșii se ascund în El

Și toate petele lor de vină se șterg.

Fraților, eu nu cunosc nici un alt Izvor asemenea Lui! El m-a curățit de toată murdăria mea și mă păstrează curat, deoarece doresc să trăiesc drept înaintea Lui și să beau necurmat din această Apă proaspătă care-mi umple sufletul de bucurie.

Când mă simt slab și nu mai am putere să merg, eu îngenunchez, pun degetul pe făgăduința Lui și zic: „Doamne Dumnezeul meu, Tu ești tăria mea! Tu ești bucuria mea! Tu ești tot ce am! Tu ești totul în toți!” iar atunci simt cum înlăuntrul meu se produce o schimbare, ies din starea aceea rea și mă umplu de bucuria prezenței Lui.

De când am trecut de cincizeci de ani mă simt mai greoi, dar de multe ori nici nu pun piciorul în pat că bate cineva la ușă și-mi spune că undeva este o urgență la care trebuie să merg repede. Și eu mă gândesc: „Cum pot face aceasta?” și încerc să-mi pun piciorul jos. Apoi zic: „Tu ești Izvorul din care vine tăria mea. Amin! Tăria și ajutorul meu vine de la Domnul! Tu ești Fântâna mea arteziană! Tu ești tinerețea mea.”

„...cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc.” (Isaia 40.31).

Da, Doamne, aceasta este datoria mea: să mă duc! Eu sunt chemat la postul de datorie!” Aceasta este tot ce știu.

Mai anii trecuți, am ținut o adunare la Topeka, Kansas, și acolo era un predicator tânăr, unul din primii mei sponsori. Fratele Roy care șade aici, cred că-și amintește. Acest lucrător tânăr a fost prins de un perete care s-a prăbușit peste el și l-a zdrobit, așa că zăcea pe moarte. Ficatul a plesnit în el, iar splina i s-a deplasat de la loc.

Când am luat micul dejun, am vorbit cu soția mea despre cazul acesta și i-am zis:

„Știi ce ar face Isus dacă ar fi aici? Când tânărul acesta a sponsorizat adunările mele, l-a sponsorizat de fapt pe Isus. O, dacă ar fi aici, Isus ar merge acolo, și-ar pune mâinile peste el și băiatul acesta s-ar face imediat bine. Nu contează că ficatul lui a plesnit; el s-ar vindeca pentru că Isus ar păși în față. Acest bărbat cunoaște chemarea Lui, Scripturile... și El și-ar pune mâinile peste el fără nici o umbră de îndoială și i-ar spune: „Fii sănătos, fiule!” și aceasta s-ar întâmpla imediat! O, atunci nu ar fi destui draci în iad ca să-l poată ucide pe acest băiat! El s-ar face bine, dar vezi tu, scumpo, acesta ar fi Isus cu mâinile Sale sfinte. Însă eu sunt un păcătos fiindcă am venit în lumea aceasta prin naștere sexuală. Tatăl și mama mea au fost doi păcătoși, iar eu nu sunt mai bun decât ei.

Dacă Domnul mi-ar da o vedenie și m-ar trimite să mă rog pentru el ar fi altceva. Atunci aș merge, mi-aș pune mâinile peste el și băiatul s-ar da imediat jos din pat.”

După ce am spus aceste cuvinte, m-am gândit: „Eu sunt reprezentantul Lui, de aceea Dumnezeu nu privește la mine, ci privește la Sângele Celui Neprihănit care stă pe altar și face mijlocire pentru mine. El este Bucuria mea; El este rugăciunea mea!; El este Viața mea.

Apoi am spus: „El este singurul care m-ar putea face să-mi pun mâinile peste acest băiat. Credința poate să-i aducă vindecarea chiar și dacă nu am o vedenie cu privire la aceasta. Eu sunt conștient de faptul că nu sunt nimic, dar Îl recunosc pe El ca fiind totul în toate al meu. El este Viața mea; El este Cel care m-a însărcinat în slujba Sa, fiindcă eu nu am fost trimis de o denominațiune, ci am fost trimis de

El. Aleluia! De aceea merg în Numele Lui și-mi voi pune mâinile peste acest tânăr.”

Spunând aceasta, m-am dus, mi-am pus mâinile peste el și în seara aceea tânărul a venit în adunare pe deplin sănătos. Amin.

Oh, da! El este acest Izvor.

Eu nu cunosc nici un alt izvor

Decât doar sângele lui Isus!

Eu sunt o duhoare; sunt un păcătos. Da, aceasta suntem fiecare din noi, dar înaintea lui Dumnezeu suntem sfinți pentru că am fost curățați prin sângele lui Isus Hristos.

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”
(Matei 5.48).

De ce putem fi desăvârșiți? Pentru că suntem săturați în fiecare zi din Cel desăvârșit. Acest Izvor cu apă proaspătă curge tot timpul. Nu este ceva vechi, stătut, ci este ceva proaspăt și-mi spală toate păcatele. El este acel Izvor.

În încheiere vreau să vă spun că tot ce este diferit de El este un puț crăpat și tot ce puneți în aceste puțuri crăpate va curge afară. Nu vă puneți nădejdea și timpul vostru în aceste puțuri crăpate! Dumnezeu spune că ele sunt puțuri crăpate și că tot ce puneți în ele va curge afară.

Voi nu mai puteți merge cu ele pentru că curg. Isus Hristos este singura cale; El

este Adevărul și Viața; El este bucuria veșnică; El este pacea veșnică. Da, El este singura cale pe care puteți ajunge la Viață. Oh, Doamne!

Isus Hristos este Izvorul nesecat de Viață. De ce? Cine este El? El este Cuvântul. El este Același; El este Izvorul Vieții, Același ieri, azi și în veci.

El este bucuria credinciosului adevărat. El este Viața, singura lui bucurie. Un astfel de om nu trebuie să tragă, să pompeze și nici să adere undeva fiindcă primește odihna Lui prin credință. Aceasta este El pentru cel credincios.

Credinciosul este la fel ca Avraam. El nu a tras, nu s-a tulburat și nu s-a îngrijorat. De ce? Pentru că posedă Cuvântul. El s-a încredințat pe brațul lui El Shaddai (Dumnezeul cel Atotputernic). Când Avraam era de nouăzeci și nouă de ani, Dumnezeu i s-a descoperit și i-a spus: *„Eu sunt Cel Atotputernic.”*

Cuvântul ebraic „El Shaddai” înseamnă „Cel Pieptos.” El i-a spus lui Avraam: „Tu ești bătrân, nu mai ai nici o vlagă în tine, dar sprijinește-te pe brațul Meu și bea din acest Izvor dătător de putere.” Amin.

Ce a primit el după ce a băut din acel Izvor? Un trup nou, întinerit, iar după aceea a putut să primească fiul făgăduit prin Sara, iar cincizeci de ani mai târziu, a avut încă șapte copii cu o altă femeie.

Oh, El este El Shaddai. Vechiul Testament ne arată ce a făcut El, iar Noul Testament ne arată ce va face. Amin.

Vom încheia imediat, dar mai înainte de aceasta vreau să vă mai spun ceva.

Pe vremuri, când eram patrulă de vânătoare, îmi amintesc că departe, printre

dealurile din Milltown era un izvor puternic a cărui apă țâșnea cu presiune la patru sau cinci picioare înălțime (120-150cm). În jurul lui creștea foarte multă mentă sălbatică, iar mie îmi plăcea să merg la izvorul acela ca să beau din apa lui curată, proaspătă și bună și să stau în iarbă. Am mers acolo ani de-a rândul pentru că apa lui nu a secat niciodată, nici iarna și nici vara. Gerul nu putea să-l înghețe și căldura nu a putut să-l sece. Oh, nu!

Gerul nu poate să înghețe apa unei fântâni arteziene. Oh, nu! Izvorului ei nu-i pasă că este frig pentru că gerul nu poate să-l înghețe. Dar puțul îngheață la cel mai mic îngheț. Vedeți?

Oricine se mișcă, dovedește că are viață în el. De aceea nu poate îngheța Fântâna arteziană. Nu contează dacă totul în jurul ei este înghețat, fântâna arteziană este vie tot timpul. Trăiți din această Fântână!

Deci, eu mergeam să beau din izvorul acela. Oh, Doamne, apa lui era tot timpul proaspătă. Eu nu mă îngrijoram niciodată și nu-mi puneam întrebarea: „Oare nu a secat cumva?” pentru că apa lui țâșnea tot timpul.

Un fermier bătrân din zonă mi-a spus: „Și bunicul meu a băut din izvorul acela! Apa lui nu a secat niciodată, ci este la fel de puternic, țâșnind drept în sus în Râul Albastru.

Atunci m-am gândit: „O, Doamne, ce loc minunat pentru potolirea setei!” Eu mă abăteam întotdeauna aproape o milă de la drumul pe care trebuia să merg, numai ca să pot bea din apa acelui izvor. O, ce apă bună și rece era acolo! Oh, Doamne!

În timp ce străbăteam acele locuri aveam un singur gând: „Să ajung la izvorul acela minunat și să mă întind puțin lângă el.”

David a avut odată o dorință și a spus: „*Cine-mi va aduce apă de băut din fântâna de la poarta Betleemului?*” (1Cronici 11.17).

Odată când stăteam lângă izvorul acela mi s-a întâmplat ceva ciudat. Parcă vorbeam cu el și-i ziceam:

„Ce te face să fii așa de fericit tot timpul? Eu mi-aș dori mult să fiu tot timpul cum ești tu pentru că nu te-am văzut niciodată trist, de când vin aici. Nu există nimic să te întristeze? Întotdeauna ești așa plin de bucurie? Tu sari tot timpul, te învolburi și zburzi. Ce te face să fii așa? Faptul că beau eu din tine?”

Și se părea că el răspundea: „Nu.”

„Atunci poate pentru că beau din tine iepurii și celelalte viețuitoare?”

„Nu.”

„Atunci ce te face să te învolburi în felul acesta? Ce te face să fii tot timpul atât de bucuros? Faptul că beau păsările din tine?”

„Nu.”

„Atunci ce te face atât de plin de bucurie?”

O, dacă izvorul acela ar fi putut să vorbească mi-ar fi spus:

„Frate Branham, eu nu mă bucur pentru că bei tu din mine; nici pentru că beau

păsările și animalele. Sigurul lucru pe care trebuie să-l faceți voi este să veniți și să beți din apa mea. Dar nu aceasta mă bucură, ci faptul că în mine este Ceva care mă învolburează și mă împinge afară.”

Așa se poartă orice om care este umplut cu Duhul Sfânt. Este așa cum a spus Isus în Ioan 7.38: „*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie.*”

Da, El va da râuri de Viață veșnică, o fântână arteziană din care va țâșni apă constant. Nu contează unde este restul bisericii - sus sau jos - tu ești la Izvorul acela.

De ce să mergi într-un sistem denominațional vechi, la un puț plin de paraziți și cu tot felul de viețuitoare necurate, și să bei din apa aceea stătută, când ești invitat la acest Izvor, la această Fântână arteziană?

Mă gândesc cum țâșnește, cum clipocește, cum se bucură, sare și zburdă apa acestui izvor! Nimic nu-l poate seca: nici gerul, nici seceta. Apa lui rămâne constantă mereu. De ce? Pentru că el este adânc înrădăcinat jos, în inima muntelui, de unde-și împinge apa afară.

Oh, lăsați-mă să locuiesc lângă acest Izvor nesecat! Dacă vreți, luați toate aceste sisteme omenești, toate aceste puțuri stătute, dar pe mine lăsați-mă să vin la acest Izvor a cărui apă nu seacă niciodată. El este Bucuria mea; El este Lumina mea; El este Tăria mea; El este Apa mea; El este Viața mea; El este Vindecătorul meu; El este Salvatorul meu; El este Împăratul meu; tot ce-mi trebuie se găsește în El.

Ce altceva aș putea alege afară de El?

Frate și soră, nu vreți să veniți și voi în seara aceasta la acest Izvor? Nu vreți să-L

primiți în timp ce ne plecăm capetele pentru rugăciune?

Acele puțuri crăpate adună toată murdăria în ele. Nu vreți să alegeți această Fântână curată în care nu poate locui nimic necurat sau murdar, acest mare Izvor care este umplut cu Sângele care a curs din venele lui Emanuel?

Nu vreți să-L primiți în seara aceasta? Fie ca Dumnezeu să ne ajute să aducem înaintea Lui pământul acesta uscat și însetat, inima noastră.

Așa cum a spus poetul, El este Izvorul de apă vie care țâșnește într-un pământ uscat. Nu vreți să veniți la El în timp ce ne vom ruga?

Scumpul nostru Tată ceresc, nu există nici un alt izvor la care să mergem așa cum spune cântarea:

Eu nu cunosc nici un alt izvor

Nimic, decât sângele lui Isus.

Eu am fost născut și crescut acolo, de aceea vreau să locuiesc și să trăiesc acolo, și vreau să mor acolo ca să înviez din nou în Prezența Lui. Doamne, îngăduie-mi să stau întotdeauna în Prezența Ta deoarece nu cunosc nici o altă cale, nici un crez și nici o iubire, decât iubirea lui Hristos. Eu nu cunosc nici un crez decât pe Hristos; nici o altă carte decât Biblia; nici o bucurie, nimic afară de El. O, dacă mi-L iei, indiferent cât de multe bogății aş avea în această lume, aş fi mort și aş pribegi fără nici o nădejde. Dacă mi-L iei sunt un om pierdut! Lasă-L să fie în mine și atunci decembrie va fi la fel de plăcut ca și mai și nu voi mai avea perioade calde și perioade reci, și moartea nu va mai avea nici o biruință. Tată, îngăduie-ne să-L avem. Dă-ni-L din belșug. Îngăduie să-L primească fiecare inimă care L-a așteptat cu credincioșie.

Mulți dintre ei trebuie să conducă în seara aceasta sute de mile ca să se întoarcă acasă, de aceea fă să aibă un singur gând în inimile lor: „Eu locuiesc în fiecare clipă lângă Izvorul acela cu apă proaspătă și bună.”

Dacă printre noi mai sunt unii care nu L-au primit, îngăduie să-L primească în seara aceasta ca să-L poată lua cu ei, fiindcă Isus a spus: „...*voi fi cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.*” (Matei 28.20).

Îngăduie aceasta, Tată.

Acum, în timp ce stăm cu capetele plecate este cineva care vrea să spună: „Doamne, du-mă chiar acum la Izvorul acesta pentru că eu nu am venit aici numai ca să ascult, ci ca să aflu acest Izvor. Am venit aici să Te aflu pe Tine, Doamne. În seara aceasta am nevoie de Tine. Vino chiar acum în inima mea. Vrei s-o faci, Doamne?”

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare.

Tată, Tu ai văzut toate aceste mâini ridicate. I-ai văzut pe toți, de aceea Te rog să le dai ceea ce Îți cer. Doamne, poate s-au oprit la mijlocul drumului și au băut apă dintr-un puț vechi, iar din cauza aceasta au fost contaminați cu tot felul de învățături străine, nebiblice, care i-au făcut să nege Cuvântul Tău. Doamne, în seara aceasta Te rog să-i ajuți să vină la Izvorul dător de Viață.

Îngăduie aceasta pentru că Te rog în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Doamne, Tu ai spus: „*Orice veți cere în Numele Meu, voi face.*” (Ioan 14.14).

Doamne, eu nu Ți-aș cere aceasta dacă nu aș crede că poți s-o faci. Dacă nu aș

crede aș spune-o ca pe un ritual, ca un obicei, dar eu cred și mă rog din toată inima pentru ei.

Eu cred că prin îndurarea Ta vei face tot ce ai făgăduit.

Eu îi chem în seara aceasta să lase acele puțuri din care au băut până acum și care nu le-au potolit setea, și să vină la acest Izvor. Ascultă-ne pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Doamne, ei sunt ai Tăi, de aceea Te rog să-i lași să bea din Tine. Lasă-i să bea din Izvorul de apă vie. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin. Îngăduie aceasta, Doamne.

Oh, scump este acel Șuvoi

Care mă face alb ca zăpada.

Nici eu alt izvor eu nu cunosc,

Nimic, decât sângele lui Isus.

Ce poate spăla păcatele mele?

Nimic, decât sângele lui Isus.

Ce mă poate face un om nou?

Nimic, decât sângele lui Isus.

O, Doamne Isuse, vindecă-i pe bolnavii aceștia. Îngăduie să se facă aceasta prin Numele lui Isus. Tu cunoști toate lucrurile.

Nici un alt izvor eu nu cunosc,

Oh, nimic, decât sângele lui...

Gândiți-vă la aceasta. Eu nu cunosc nici un alt izvor. Eu nu cunosc pe nimeni altcineva decât pe El! Eu nu doresc pe nimeni altcineva decât pe El. Nimic, decât sângele Lui. Oh!

Oh, scump este acel Șuvoi

Care mă face alb ca zăpada.

Nici eu alt izvor eu nu cunosc,

Nimic, decât sângele lui Isus.

Să dăm mâna unii cu alții în timp ce vom cânta din nou aceste cuvinte minunate. Vă iubiți unul pe celălalt? Există cineva care are ceva împotriva celuilalt? Dacă da, duceți-vă și îndreptați lucrurile. Vreți să faceți aceasta? Nu plecați din locul acesta nerezolvați. Dacă aveți ceva împotriva cuiva, duceți-vă și îndreptați lucrurile pentru că aceasta este ocazia voastră. Mergeți și spuneți: „Frate sau soră, am vorbit ceva despre tine,” sau: „Am gândit ceva împotriva ta. Nu am vrut să fac aceasta, de aceea te rog să mă ierți.”

Vedeți, acesta este felul în care trebuie să procedați. Să avem tot timpul Izvorul acesta în mijlocul nostru. Amin.

Nici un alt izvor eu nu cunosc,

Nimic, decât sângele lui Isus.

Oh, scump este acel Șuvoi

Care mă face alb ca zăpada.

Nici eu alt izvor eu nu cunosc,

Nimic, decât sângele lui Isus.

Nu este El minunat? Nici un alt izvor. Noi nu ne vom contamina cu alte lucruri fiindcă ne-am separat și am lăsat lumea în urmă. Noi nu mai dorim usturoiul din Egipt și nici puțurile crăpate deoarece călătorim împreună cu Domnul Isus, cu Stânca lovită în pustie și pe Calvar (Amin), de aceea mâncăm din mana cerească și bem din Izvorul de apă vie. Noi mâncăm din hrana îngerilor și bem din Stâncă. Amin.

Nici un alt izvor eu nu cunosc,

Nimic, decât sângele lui Isus.

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Ne vom ruga ca Dumnezeu să-Și reverse din belșug binecuvântările peste fiecare dintre voi și să vă dăruiască mila și îndurarea Lui; iar dacă cineva dintre voi va trece dincolo de perdea, să nu uitați că aceasta înseamnă doar câteva ore de somn și de odihnă, apoi se va trezi și ne vom reîntâlni.

Să nu uitați că *„noi, cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.*

Căci însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.” (1Tesaloniceni 4.15-16).

Ultima trâmbiță, la fel ca și ultima Pecete, va fi venirea Domnului. Ei se odihnesc numai până atunci.

Dacă alunecați cumva și faceți vreo greșeală, să nu uitați:

la Numele lui Isus cu tine,

Ca un scut ocrotitor de orice cursă;

Iar când ispitele din jurul tău se adună,

Șoptește doar acest Nume scump în rugăciune.

Și duhurile vor fugi.

Nu uitați că dorința noastră este să ne reîntâlnim aici duminica viitoare dimineața.

Să veniți cu cei bolnavi și nenorociți ca să ne rugăm pentru ei. Acum rugați-vă pentru mine. Vreți s-o faceți?

Spuneți: „Amin!” (Adunarea spune: „Amin”).

Mă voi ruga și eu ca Domnul să vă binecuvânteze.

... Nume în rugăciune.

Nume prețios, Nume prețios, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Nume prețios, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului!

La Numele lui Isus să ne plecăm,

Să cădem smeriți la picioarele Lui,

Împărat al împăraților în ceruri

Noi Îl vom încorona,

Când călătoria se va sfârși.

Nume prețios, Nume prețios, o, ce dulce!

(Nu este El cu adevărat prețios?)

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Nume prețios, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului!

Întotdeauna îmi este atât de greu să vă părăsesc. Vreți să mai cântăm ceva?
(Amin).

Binecuvântată fie legătura care ne leagă...

Soră... Câți dintre voi cunosc cântarea aceasta veche? Noi obișnuiam să-l cântăm cu ani în urmă, în vechiul nostru Tabernacol. Ne prindeam de mâini și cântam: „Binecuvântată este legătura care ne leagă.” Eu i-am înmormântat pe mulți dintre ei sus în cimitir. Ei așteaptă și știu că într-o zi îi voi vedea din nou. Eu îi văd din când în când în vedenie, când trec dincolo de perdea. Ei sunt acolo.

Să ne plecăm din nou capetele în timp ce cântăm:

Binecuvântată fie legătura care leagă

Inimile noastre în iubire creștină:

Părtășia este asemănătoare cu cea de sus.

Când voi... (Luați mâna celui de lângă voi)...

... ne despărțim.

Acum plecați-vă capul:

Aceasta ne dă durere lăuntrică

Dar noi totuși vom fi uniți în inimă,

Și nădăjduim să ne întâlnim din nou.

Cu capetele plecate predau serviciul divin păstorului nostru. -

- Amin -